

TOEN . . .

DOOR JOHAN DE MOLENAAR

Toen regende het ook
en het was nacht;
toen was ik ook alleen
als dezen nacht.

De regen stortte neer
op druipend loof,
als nu. Toen was ik jong
en vol geloof

en wist dat komen zou
geluk en faam.
Ik wachtte op een mensch;
ik wist haar naam.

Ik wierp een fellen blik
in toekomstland:
'k zou leven als een vlam.
'k Ben opgebrand.

Aan alle kanten dicht
viel het verschiet;
van alle kanten klinkt
een eender lied

als toen: die regenbui
voorbij mijn raam
en, ver, als klokgelui,
een naam . . .